

STARA I NOVA GODINA ↔ PLAN I ANALIZA

Zadnji dan jedne građanske, kalendarske godine, idealni je trenutak da čovjek malo zastane i pozabavi se s ove dvije riječi iz naslova: **analiza + plan**. Dobro bi bilo, dapače korisno i vrijedno za svakoga od nas, da na Staru godinu, na zadnji dan jedne tekuće kalendarske godine, ne potrošimo vrijeme samo za pripremanje dočeka Nove, već da pokušamo baciti malo pogled iza nas, a potom ga usmjeriti i isplanirati za ono ispred nas. Ako to ne uspijemo na Staru godinu, uzmimo onda barem malo vremena za sebe u prvom danu poslije nje, tj. na dan Nove godine.

Zašto je ovo i ovakvo promišljanje **potrebno**? Zato jer se baš tih dana čovjek nužno susreće s tri stvarnosti pred kojima u svojem svakidašnjem životu prečesto zatvara oči ili pak od njih bježi. To su: **vrijeme, prolaznost i zahvalnost**. Vremenu i prolaznosti posvetit ćemo samo ove zgodne, prigodne stihove koji će nam reći sve, a zahvalnost ćemo uzeti kao misao i nit vodilju u ovom našem novogodišnjem "planu i analizi"!

V r i j e m e

Reče lastavica dječaku:

*Zima je, ja odlazim,
Ali kad puhnu topli vjetrovi,
Ja ću se opet vratiti.*

Reče lišće stablu:

*Zima je, ja odlazim,
Ali kad dođu lastavice,
Prijatelju, i ja ću se vratiti.*

A vrijeme reče ljudima:

*Žuri mi se, ja odlazim,
Ptice i cvijeće vraćaju se,
A ja se ne vraćam nikada više.*

Platon Plasajec (Gospodnja slavlja I,28)

Pokojni varaždinski biskup, Marko Culej, često je volio govoriti kako u našoj ljudskoj jurnjavi prolaznim vremenom i životom, postoje dvije **kreposti** koje se u njemu **ne susreću**, tj. sretnu se tek u nebu. To su: **dobrota i zahvalnost**. Ako samo kratko i površno pogledamo kako živimo mi vjernici, odnosno - kako žive ljudi s kojima dijelimo svakidašnjicu, morat ćemo se složiti da gore spomenuta biskupova rečenica doista stoji. Naše osobno iskustvo s ljudima, natjerat će nas da se s gore rečenim složimo. Očito je današnji moderni čovjek izabrao za misao vodilju svog života spoj dviju drugih riječi: **sve manje** se govori o **dobroti i zahvalnosti**, a **sve više** se govori o **mojim pravima** i navodnoj **toleranciji**. Zahvalnost kao da se ostavlja po strani kao nešto ne-nužno, jer *ja* imam *moja* prava i ta *moja* prava *meni* moraju biti zadovoljena na *moj* način. Ne dugujem nikome nikakvu zahvalnost, jer ja tražim samo svoja prava. Čini mi se da je upravo tu **početak** mnogih ne-sretnih života, početak mnogih urušenih brakova, početak mnogih duševnih bolesti, početak mnogih nepravda, krađa, lopovluka itd., o čemu smo se naslušali u protekloj godini.

Zašto je tome tako? Gdje je onaj **temeljni uzrok** ili **temeljni početak** ovakvih i sličnih teških situacija u čovjekovu životu i u društvu? Odakle je sve krenulo? Postoji li odgovor na pitanje - kako dalje? Mislim da postoji i upravo nam ga Stara godina, zajedno s Novom, može staviti pred oči, a na nama je hoćemo li ga vidjeti i koristiti u novoj godini ili ćemo živjeti po starom! **Odgovor je baš u riječi - zahvalnost ili zahvaljivanje.**

Vjernici, članovi Isusove Crkve, u predvečer dana Stare godine slave Misu koja se naziva **Misa zahvalnica**. Ne možemo se baš pohvaliti velikim brojem prisutnih vjernika na toj Misi, jer su očito i vjernike uvelike više zarobile riječi "moja prava" ili "tolerancija", a manje misle na riječi "zahvalnost" i "dobrota". No, usprkos realnosti takvoj kakva nam jest, pastiri Crkve ne prestaju pozivati ljude da se vrate jednom od prevažnih

zanemarenih temelja za dobar život na zemlji (ali i nakon zemlje): živjeti svakodnevnu zahvalnost **prema čovjeku** i zahvalnost **prema Bogu!**

Iskoristimo zato zadnji dan ove 2013. godine i odgovorimo svaki sebi: za koje to stvari moram i mogu zahvaliti ljudima s kojima živim? Koji su to događaji i djela koji mi dolaze na pamet, a da znam da ih sam ne bih mogao učiniti? Koji su to, možda, učinjeni i ostvareni projekti koje sam dobro učinio, mislio, proveo... itd.

S druge strane dolazi sada ono još važnije pitanje: **A Bog?** Što sa zahvalnošću prema njemu? Tu pak dolazimo do onih **temeljnih uzroka** koji su čovjeka današnjice odvela u gore spomenute ne-sretne, sebične i slične situacije života.

Naime, čovjek koji vjeruje i zna da Bog postoji, da Bogu nije svejedno kako živimo, čovjek koji zna i vjeruje da je po Božjoj volji došao na svijet i **da ga Bog voli i ljubi** - takav čovjek svjestan je da je nemoguće biti zahvalan bratu ili sestri kraj sebe, ako prije nije zahvalan Bogu!

Zato ==> odlučimo danas svoju analizu stare godine usmjeriti k dobrim planovima u novoj. **Kako?** Vrlo jednostavno => odlučimo da ćemo uvesti u završetak svojeg radnog dana jedno kratko vrijeme prije odlaska u krevet, a to vrijeme nazvat ćemo "**TZ**" = "**trenuci zahvaljivanja**". Nemojmo se bojati da je to nemoguće, jer ćemo zaboraviti, jer smo umorni itd.! Učinimo pokus u disciplini i dosljednosti barem u dva tjedna. (*postoje mobiteli, alarmi, podsjetnici...*)

Uvidjet ćemo **dvije stvari**:

- Ako zahvaljujmo Bogu za sve proživljeno u jednom danu, vidjet ćemo da ćemo na taj način samoga sebe **odgajati** i **učiti** se zahvaljivati za dobra primljena i učinjena od strane **naših najbližih**. Naučit ćemo primijetiti, pohvaliti, zahvaliti za dobro koje su nam učinili muž, žena, djeca...
- Kao što u odnosu s Bogom nema govora o pravima i dužnostima prema kojima bi on meni morao to i to ispuniti, jer Ljubav takav odnos ne poznaje, (Bog jednostavno ljubi i čini dobro), tako ćemo malo po malo uvidjeti da je najradosniji trenutak za koji zahvaljujemo u odnosu s drugima, onaj kad nešto primamo ili činimo ne zato jer to moramo, nego jer to želimo. Drugim riječima, naučit ćemo drugome **činit dobro** zato jer isto takvo **nezasluženo dobro** od Boga primamo od jutarnjeg ustajanja do večernjeg lijeganja.

I ne zaboravimo za kraj, da ovo nije ništa novo, jer Isusova Crkva čini i uči sve ovo već 2000 godina: na kraju svakog tjedna, u nedjelju, vjernik katolik uzima sebi i svojoj obitelji također jedan "**TZ**" (trenutke zahvalnosti) koje možemo nazvati "**TTZ**" = "**tjedni trenutci zahvalnosti**", a to je slavlje nedjeljne Svete Mise iliti Euharistije. Znamo da grčka riječ *euharistein* znači - zahvaljivati.

Zato => dok si čestitamo sretnu Novu i novu, mislimo na baš na ovo:

- ako naše čestitke i dobre želje idu onima kojima nedjeljna Euharistija već jest dio njihovog života, tada zajedno s njima učinimo sve da nam ona iz tjedna u tjedan doista bude "**TTZ**",
- ako pak čestitamo onima kojima žive bez nedjeljne Euharistije, želimo i molimo da u svoj život doista uvedu dobrotu i zahvalnost kao temelje od kojih kreće svako životno dobro.

Sretna Vam i blagoslovljena nova godina sa što više TZ-a i TTZ-a ☺ !!!